

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína soudců JUDr. Bohumila Hnízдила a JUDr. Marie Součkové v právní věci žalobkyně **V. B.**, zastoupené Miroslavem Bodlákem, bytem tamtéž, proti žalované **České správě sociálního zabezpečení**, se sídlem Praha 5, Křížová 25, o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 24. 10. 2005, č. j. 33 Cad 85/2005 – 21,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadla žalovaná (dále jen „stěžovatelka“) v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Brně, jímž byla pro nezákonnost zrušena rozhodnutí žalované ze dne 12. 8. 2003 – I. a ze dne 25. 9. 2003. Prve uvedeným rozhodnutím přiznala stěžovatelka žalobkyni ode dne 24. 12. 2000 starobní důchod podle ust. § 31 zák. č. 155/1995 Sb. a podle čl. 11 Smlouvy o sociálním zabezpečení mezi ČR a SR č. 228/1993 Sb. ve výši 992 Kč měsíčně. Druhým rozhodnutím pak stěžovatelka odňala žalobkyni podle ust. § 56 zák. č. 155/1995 Sb. ode dne 24. 12. 2000 starobní důchod s tím, že za dobu do 31. 8. 1993 žalobkyni nárok na český důchod nevznikl.

Krajský soud po posouzení věci dospěl k závěru, že se stěžovatelka při posuzování důchodového nároku žalobkyně dopustila řady hrubých pochybení procesního i hmotně-právního charakteru. Základní pochybení stěžovatelky spočívá v tom, že při snížení dávky se postupuje podle ust. § 56 odst. 1 písm. c) a d) zák. č. 155/1995 Sb. a změnu výše dávky lze provést až od splátky po doručení správního rozhodnutí. V souvislosti s dílčením důchodu přitom dochází ke snížení dávky. Stěžovatelka prve uvedeným rozhodnutím upravila výši starobního důchodu žalobkyně zpětně od data vzniku nároku na dávku, čímž jednak porušila výše citovaná ustanovení zákona a jednak dospěla k nesprávnému závěru, že na dávece vznikl přeplatek. Druhému z napadených rozhodnutí pak krajský soud vytkl nesprávný způsob předsání přeplatku na dávece a také skutečnost, že se stěžovatelka nezabývala možností srovnání důchodových nároků žalobkyně podle Smlouvy o sociálním zabezpečení mezi ČR a SR a podle vnitrostátních předpisů.

V podané kasační stížnosti stěžovatelka v záhlaví uvedla, že tato směřuje proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 24. 10. 2005 č. j. 33 Cad 85/2005 – 21. Žalobkyně je zde označena jako V. B., bytem P. 302/10, P. V textu kasační stížnosti pak stěžovatelka dovozovala existenci důvodů dle ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. K tomu uvedla, že s usnesením krajského soudu nelze souhlasit, neboť ten zrušuje rozhodnutí stěžovatelky pro nepřezkoumatelnost a nesrozumitelnost, avšak současně se zabývá meritem věci samé, přičemž nevyslovuje jednoznačně právní závěr, jímž by se stěžovatelka měla při novém rozhodnutí ve věci řídit. Soud totiž v odůvodnění rozsudku uvádí konkrétně, že nesouhlasí s názorem stěžovatelky, že žalobkyně na území ČR nárok na starobní důchod vůbec nevznikl, přičemž současně svým rozhodnutím ponechává ve skutečnosti na vůli stěžovatelky, jakým způsobem rozhodne. To dovozuje ze znění odůvodnění napadeného rozsudku, kde je uvedeno, že „pokud po zjištění všech skutečností dospěje (správní orgán) k závěru, že starobní důchod lze přiznat žalobkyni podle českého právního řádu, přizná jeho výši v souladu s její žádostí i v souladu se zákonem č. 155/1995 Sb. v platném znění“. Z citované formulace dle stěžovatelky plyne, že pokud po zjištění všech skutečností dospěje k závěru, že takový důchod přiznat nelze, pak jej nepřizná. Stěžovatelka proto navrhla, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 24. 10. 2005 zrušil a věc vrátil tomuto soudu k novému projednání a rozhodnutí.

Usnesením ze dne 12. 12. 2005 vyzval krajský soud stěžovatelku k odstranění nedostatků kasační stížnosti a to především ke správnému označení osoby žalobkyně, (konkrétně jejího bydliště) k upřesnění, proti jakému rozhodnutí soudu stěžovatelka kasační stížnost podává a pro případ, že napadeným rozhodnutím je rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 25. 10. 2005, též k upřesnění, zda kasační stížnost směřuje proti oběma výrokům rozsudku či jen proti jednomu z nich. Ke splnění uvedené povinnosti stanovil krajský soud stěžovatelce lhůtu jednoho měsíce ode dne doručení tohoto usnesení. Doručení je vykázáno dnem 15. 12. 2005, stěžovatelka však na výzvu soudu ve stanovené lhůtě nereagovala a neučinila tak ani do dne rozhodnutí Nejvyššího správního soudu.

Podle § 106 odst. 1 s. ř. s. musí kromě obecných náležitostí podání kasační stížnost obsahovat označení rozhodnutí proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. Ustanovení § 37 platí obdobně.

Podle § 37 odst. 5 s. ř. s. předseda senátu usnesením vyzve podatele k opravě nebo k odstranění vad podání a stanoví k tomu lhůtu. Nebude-li podání v této lhůtě doplněno nebo opraveno a v řízení nebude možno pro tento nedostatek pokračovat, soud řízení o takovém podání usnesením odmítne, nestanoví-li zákon jiný procesní důsledek. O tom musí být podatel ve výzvě poučen.

Po zvážení výše uvedených skutečností dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost podaná stěžovatelkou je zatížena vadami, které brání jejímu věcnému projednání. Při posuzování náležitostí podání se Nejvyšší správní soud snažil vyhnout přepjatému formalismu a uplatnit pokud možno shovívavý přístup. V rámci tohoto přístupu tak bylo možno odhlédnout od nesprávného označení adresy trvalého bydliště žalobkyně a rovněž tak dovodit, že stěžovatelka napadá právě rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 24. 10. 2005, č. j. 33 Cad 85/2005 – 21 a nikoliv blíže neurčené usnesení tohoto soudu. I při nejmírnějších požadavcích na obsah kasační stížnosti však nebylo možno pominout nedostatek spočívající v tom, že stěžovatelka neuvedla, zda podává kasační stížnost

proti všem výrokům rozsudku krajského soudu, některým z nich, či pouze proti jednomu. Ve vztahu k jednotlivým výrokům také nspecifikovala svoje stížní námitky. Nemá-li Nejvyšší správní soud ve smyslu ust. § 109 odst. 2 s. ř. s. vymezen rozsah své přezkumné činnosti, nemůže o kasační stížnosti meritorně rozhodnout. Stěžovatelka k odstranění nedostatku kasační stížnosti byla krajským soudem řádně vyzvána a byla rovněž poučena o následcích nesplnění uložené povinnosti. Na výzvu soudu stěžovatelka nijak nereagovala. Za této situace Nejvyšší správní soud kasační stížnost stěžovatelky podle ust. § 37 odst. 5 s. ř. s. ve spoj. s ust. § 106 odst. 1 s. ř. s. odmítl.

Kasační stížnost byla odmítnuta, Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 3 s. ř. s. ve spoj. s ust. § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 23. května 2007

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu

